

Podem s'engreixa

PERE LLADÓ

Fa pocs dies, en el programa d'en Jordi Basté, el cuiner Fermí Puig explicava per què s'engreixava un capó de Nadal. El periodista de Rac1 havia rebut des de Can Callís de Banyoles l'au més apreciada en aquestes dates tan familiars. L'exemple m'ha fet pensar en l'efecte Podem, que aquest cap de setmana s'ha presentat a Barcelona en un clima d'autèntica eufòria davant el proper cicle electoral, tant a Catalunya com a Espanya. Mentre a casa nostra el paripé entre CiU i ERC no se sap com aca?barà i la gent ja en comença a estar cansada; a l'Estat espanyol, les declaracions escatològiques del nou portaveu del PP fan bullir encara més l'olla. Tant de desconcert només fa que alimentar les perspectives electorals de l'equip de Pablo Iglesias. A Catalunya les enquestes ja li donen una dotzena d'escons i a mesura que passin les setmanes, les perspectives de Podem creixeran molt més. La seva presència portarà una gran inestabilitat al mapa polític català. I de moment, ERC, CUP i Iniciativa en seran els principals perjudicats.

Junqueras des del 9-N ha perdut la iniciativa i es mou en un mar de contradiccions. El seu missatge porta a la confusió i la seva jugada pressupostària li pot explotar a les mans. Tant de tacticisme i vol ras no s'ha entès entre una bona franja de la població catalana, la qual cosa s'ha vist reflectiva en la intenció de vot dels republicans.

El seu company de viatge, Artur Mas, pensa més en el seu ego personal que no pas en el país. Això d'una llista unitària no té ni cap ni peus. I pensar que serà el salvador de la pàtria amb el suport d'ERC, la CUP i ICV és fer volar coloms. Però qui dies passa, anys empeny i sembla que el president segueix aquesta estratègia per guanyar temps i superar els problemes interns com poden ser el cas Pujol o les relacions amb en Duran Lleida. Amb aquest panorama, l'efecte Podem creix. S'emporta molts vots d'esquerres i suma alguns desencisats que ja no creuen en els partits i que amb Pablo Iglesias veuen la possibilitat d'un autèntic terrabastall en les formes de fer política rànica i casposa dels partits tradicionals. I a més, cal sumar-hi molts electors que han perdut la feina, l'habitatge o els estalvis i que així veuen una forma de protestar davant certes injustícies.

I a Madrid passa tres quarts del mateix. El PP acaba de nomenar un nou portaveu. I no se'ls acut ningú més que Rafael Hernando, un senyor d'extrema dreta que ha estat tota la vida a les Corts espanyoles. Han estat incapaços de cercar una imatge renovadora que projecti un perfil liberal, capaç de lluitar pel vot centrista. Aquests darrers dies hom té la impressió que Rajoy s'ha rendit. No veu possibilitats de recuperar-se. I si no fos així, és impossible fer-ho pitjor. Té tants fronts oberts que ja ni tan sols guarda les aparences. El cas de l'exministra Ana Mato és lamentable. L'acaben de posar a dit en una comissió parlamentària perquè pugui guanyar un plus de més de mil euros al mes.

Davant d'aquest tipus de decisions com volen que Podem -o Podemos a la capital- no s'engreixi? Si no cal que diguin gaire res, ni que el seu programa electoral sigui invia?ble. Només han de deixar passar temps perquè les estructures d'estat a més a més semblen tocades. I mentre el portaveu Hernando compara la formació d'Iglesias textualment amb la caca. Posa la biga a l'ull del contrari, sense voler parlar dels casos de corrupció interna que han lesionat -i de quina manera!- els interessos del PP.

El capó és rebutjat per les femelles i aprofita per aïllar-se i començar-se a engreixar. Als de Podem se'ls insulta cada matí des de Gènova o des de les tertúlies radiofòniques. Com més se'ls vulgui aïllar, més vots de color lila ompliran les urnes. O si no, temps al temps.